

Η χαμένη ευκαιρία των Εργατικών

Η Βρετανία δεν έχει παράδοση στα debates πολιτικών αρχηγών. Αν και η ιδέα διεξαγωγής τους υπήρχε από το 1964, το πρώτο debate διοργανώθηκε μόλις το 2010. Μέχρι την περασμένη Τρίτη, στις τηλεοπτικές αναμετρήσεις συμμετείχαν αρχηγοί και μικρότερων κομμάτων, ενώ το 2015 και το 2017 οι πρωθυπουργοί Ντέιβιντ Κάμερον και Τερίζα Μέι αντίστοιχα είχαν απλώς αρνηθεί να πάρουν μέρος. Έτσι, η αναμέτρηση Τζόνσον - Κόρμπιν ήταν η πρώτη τηλεοπτική μονομαχία αρχηγών των δύο μεγαλύτερων κομμάτων. Ο πρωθυπουργός συγκρούεται με τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης κάθε Τετάρτη στην πολύ απαιτητική «Ωρα του Πρωθυπουργού» στη Βουλή (ο Τόνι Μπλερ συνήθιζε να κάνει πρόβες για να είναι έτοιμος). Όμως οι απαιτήσεις μιας τηλεοπτικής αναμέτρησης μπροστά σε κοινό εκατομμυρίων είναι πολύ διαφορετικές.

ΤΟΥ ΘΥΜΙΟΥ ΤΖΑΛΛΑ

Η έλλειψη εξοικείωσης όλων των εμπλεκόμενων με τις ιδιαιτερότητες του debate χαρακτήρισε την τηλεοπτική σύγκρουση Μπόρις - Κόρμπιν. Οι δύο αρχηγοί ήταν αμήχανοι. Αν και προσπαθήσαν, δεν κατάφεραν να απευθύνουν τον λόγο ο ένας στον άλλον. Τα διαρκή χειροκροτήματα εμπόδιζαν κάθε υποψία κορύφωσης της συζήτησης. Οι ερωτήσεις του κοινού δεν ήταν πρωτότυπες, ενώ η δημοσιογράφος Τζούλι Ετσινχαμ δεν κατάφερε να φέρει σε δύσκολη θέση τους υποψήφιους πρωθυπουργούς. Ακόμη και η κάμερα έχασε δύο κρίσιμες στιγμές: τη χειραψία «συναίνεσης» που η Ετσινχαμ «επέβαλε» στους δύο πολιτικούς και το έγγραφο με τις λογοκριμένες αναφορές στην εμπορική διαπραγμάτευση ΗΠΑ - Ηνωμένου Βασιλείου που παρουσίασε αιφνιδιαστικά ο Κόρμπιν.

Θα περίμενε κανείς πως μια τέτοια άνευρη συζήτηση θα ήταν χαμένη ευκαιρία για τον χαρισματικό, ευρηματικό και απρόβλεπτο Μπόρις Τζόνσον. Όμως ο πρωθυπουργός έχει παγώσει εδώ και μερικές μέρες διψήφιο προβάδισμα στις δημοσκοπήσεις. Αν η διαφορά δεν πέσει κάτω από τις δέκα μονάδες, θα έχουμε κυβέρνηση αυτοδυναμίας των Συντηρητικών. Ένα debate χωρίς «γεγονότα» («uneventful» όπως θα το έλεγαν οι Βρετανοί) καταδικάζει εκείνον που επιδιώκει την ανατροπή και όχι τον αρχηγό που προηγείται. Επιπλέον, ο Κόρμπιν έχει ένα βαρετό, δασκαλίστικο ύφος που έτσι κι αλλιώς δεν βοηθάει την τηλεοπτική του παρουσία (ενώ αντίθετα είναι ίσως ο πλέον ταλαντούχος αρχηγός αξιωματικής αντιπολίτευσης στην άμεση επαφή με τον κόσμο, εξαργυρώνοντας δεκαετίες καμπάνιας στον δρόμο ως ακτιβιστής αριστερός). Με αυτά τα δεδομένα, η ισοπαλία στο debate είναι νίκη για τον Μπόρις.

Οι δύο πολιτικοί είχαν τις καλές τους στιγμές: ο Τζόνσον ως ο αποτελεσματικός πρωθυπουργός που κρατάει τη συμφωνία για το Brexit υπογεγραμμένη στα χέρια του, ο Κόρμπιν ως ο ανθρώπινος πολιτικός - η αναφορά στο απεγνωσμένο μήνυμα της φίλης του για αναβάθμιση του βρετανικού ΕΣΥ λίγες ώρες πριν πεθάνει έχει προκαλέσει βαθιά εντύπωση στη Βρετανία. Και οι δύο ήρθαν επίσης σε δύσκολη θέση με το αυθόρμητο γέλιο του κοινού: ο μεν Μπόρις όταν ισχυρίστηκε ότι λέει πάντα την αλήθεια, ο δε Κόρμπιν όταν είπε ότι θα πολεμήσει τον αντισημιτισμό στο κόμμα του.

Μέχρι εκεί όμως. Το debate δεν άλλαξε κάτι. Αν οι Εργατικοί θέλουν την ανατροπή, πρέπει να ψάξουν για άλλη ευκαιρία. Δεν θα έχουν πολλές, και ο χρόνος μέχρι τις 12 Δεκεμβρίου λιγοστεύει.